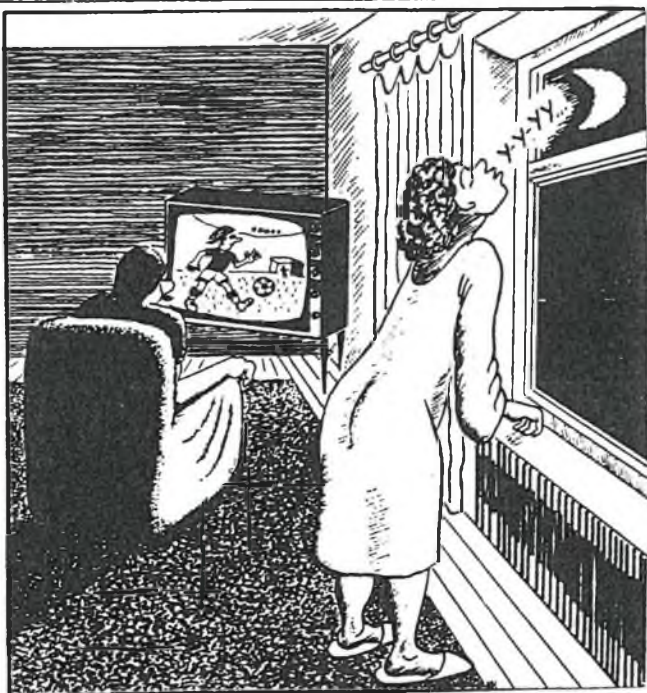

Hleďte ženu
a nejdete klíč k mnohým
tajemstvím mistrovství
světa ve fotbale.

Platí to i pro pány, kte-
ří se poobávají lovci,
kterému došly patrony....

Ruudě Gullit se rozvádí,
ale nespěchejte odsuzovat
Ruudě za amoralnost, že
opouští nešťastnou Ivonu.
Jak se zpívá - když ke
druhému odchází nevěsta,
předem se neví, kdo na
tom vyhrál.

Nejdražší kanál v Itálii
je 7, kde od rána do ve-
čera klepou nacveře ty
nejváženější firmy. Jest-
liže si chcete odpočinout
od fotbalu a počívat se
na lehký striptýz 12 nej-
krásnějších čívek z celé Evropy, jste na správné adrese.

Kresba: N.Kinčarova

Michail Suchobokov:

Navštív na okamžik nebe v čívcím objetí
kolik chviliek strávím na tak kolosálním objevu
hrozné pocely když almužnou jsem pokryt
jsou slohy na kterých se pořádně spotím.

Jako když ančál dovpráví svůj žal
a konec načešel a nestejný je čál
i krouží-li nám naě hlavami nepokojný cvál
lásky pošly nám a dostaly své rány
zástupy jak herynky jsou v sítích zaklety
a barák nestoučně se chechtá v ústrety
a poklonou se hýbe nešťestí jak kal
jež nemilovaně obrací i skálu v žal
a nechtěně se pokouší i zřící svého domu
jak generál se chystá ku pardonu.

20.3.1983

u v n ě t ě č í s l a :

1. **Josef Volařík: Interview "Res publiky" s BALONem.**
2. Karel Drobeček: R e k v í e m. Pokračování.
Památce JUDr.Miladě Horákové a všem obětem komunismu.
3. Josef V o l a ř í k: Dotazy na Rádio J e r e v a n.
4. N.S.Chruščov: Viěšl jsem o t r o k y kapitalismu...
5. Jak vstali noví bojovníci - proti t o t a l i t ě.
6. S o u t ě ž: Kdo uhádne název souhvězdí? Jako první!

Přeepokl.cena: 1,- Kčs MÍČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5

o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 7 č í s l o

Vydává: Vladimír Hajný
ČSA 34, 787 01 Šumperk

Red. Josef Volařík
rada: Marie Zemanová

Jak vstali noví bojovníci - proti totalitě.

Zcela náhodou se mi dostal do ruky list KSČ pro okres Šumperk se staronovým názvem "Naše slovo" č. 3 z 11.5.1990. Nejedná se o humoristické noviny i když slogan na první straně k tomu vybízí: "Dostáte Pavle, teď už je to jistý, nebudu volit nikoho než komunisty!" a podpis Bezpartijní, Vel.Losiny.

Zaujal mne však sólokapr na str.2 s názvem "Filosofie zaslepenosti". Z této úvahy se hodí zacitovat: "Skupina loštických občanů, někdy se titulující KV OF Loštice vytváří neustále atmosféru "kulturní likvidace odkazu díla Adolfa Kašpara".

A dále: "Zejména paní Heidenreichová a pan Kobza stále zvedají svůj hlas a prapor sametové revoluce tak vysoko, až není vidět. Ve svém zaslepeném jednání přišli na nápad informovat o celé záležitosti i paní Havlovou. Jak ji asi informovali? Když se z odpovědi dovídáme: "Odbor kultury ONV Šumperk patří k nejkonzervativnějším u nás. Z minulosti je znám řadou svých nekvalifikovaných rozhodnutí. Dokladem je i to, že okres měl primát v počtu dosud stojících soch J.V.Stalina". Zde se mi nabízí možnost v premiéře uvést novou veličinu - KONSERVATISMUS /měří se počtem soch J.V.Stalina na km²/. Bohužel zmíněné sochy Stalina byly a jsou věci národních výborů základního stupně a ne věci ONV, tedy už vůbec ne odboru kultury ONV v Šumperku. Rána do černého se nezdařila, protože právě vedoucí odboru kultury ONV za doby "totalitního režimu" využíval všechny možnosti přesvědčit oprávněné k odstranění sochy Stalina ze Šumperka." Tolik citát.

Tak o tomhle tvrzení v článku značky -Pk- leccosť vím. Shodou okolností jednal jsem s oběma posledními vedoucími odboru kultury ONV v Šumperku a asi bych na ně zapomněl, nebýt uvedeného článku, který se otírá nešetrně i o paní Olgu Havlovou.

Mohu svědecky potvrdit, že oba vedoucí odboru kultury ONV v Šumperku se s chutí zúčastnili jednání, které jsem vyvolával k odstranění sochy J.V.Stalina a to právě z titulu svých funkcí, kdy jim příslušelo osobovat si právo mumifikovat Stalina dokonce i do posledního pomníku "Vítězství a míru", který se podařilo začít stavět v r.1988 a kde měl Stalin zajištěné čestné místo. Když už se značce -Pk- nelíbí to označení okresu v primátu stalinových soch, tak tento primát Šumperka, jisto jistě už nikdo nepřekoná! Považte, stavět sousoší se Stalinem ještě v r.1989. Na to nestačí řídit se "filosofií zaslepenosti", k tomu musí být člověk či instituce náležitě prohnaná. To ani ono asi nescházelo oběma vedoucími odboru kultury ONV a o tom jak, cituji "za doby totalitního režimu využívali všechny možnosti přesvědčit oprávněné k odstranění sochy Stalina ze Šumperka", konec citátu, nejlépe svědčí jejich výroky při jednání.

Pan Novák: "Odstranit sochu Stalina si přejete jenom sám z celého města, kdežto 30.000 obyvatel je proti tomu." Na jeho omluvu lze připustit, že měl při tom za zády hlídače z OV KSČ v Šumperku.

A další "bojovník" proti totalitě pan Janíček: "My nejenže neodstraníme sochu Stalina z náměstí, ale navíc postavíme v Šumperku ještě jeden pomník, kde jednou z postav bude rovněž Stalin."

Jsem přesvědčen, že tito pánové, nejenže plnili do puntíku všechny totalitní záměry samozvanců, ale možná, že i dnes naskytla-li by se jim příležitost by v budování stalinových pomníků chtěli pokračovat zvláště za asistence našepťavačů jako je třeba značka -Pk-. To, že se jich značka -Pk- tolik zastává zapadá do trendu předvolebního boje, kdy se někteří ambiciózní komunisté snaží zahalit do neexistujícího hávu odpůrců totalitních praktik. K tomu jim má pomoci třeba takový -Pk-.

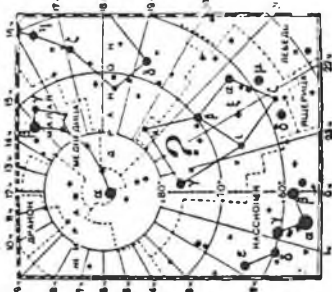
Ten si jistě neláme hlavu žádnou filosofií, ba ani filosofií zaslepenosti, ten jen p l k á jak se říká u nás v tom hanáckém výběžku Moravy.

21.5.1990

Vladimír Hajný

S o u t ě ž

Kdo první uhádne název souhvězdí?

Vážení přátelé!

Kdo první zašle na adresu vydavatele "Res publica" odpověď se správným názvem souhvězdí označené otázkou, obdrží pěknou knížku. Hodně štěstí.

V.H.

soudruhu“, zdraví se diváci, předseda i kat. Vězňové u okna se modlí Otčenáš a někteří zatínají pěsti. Generál, stojící vedle mne pláče. Z tribuny se neozval ani jeden protestující hlas. Všechna místa na tribuně jsou obsazena. Nikdo neprotestoval a nevrátil členskou legitimaci strany. Ani na protest proti časnému vstávání. Vstupenka na dvůr byla čestnou odměnou a byl o ní velký zájem. Byla uznáním věrnosti a věrnost se platila křesly nejvyššími — doma i v zahraničí. Pochopme tudíž zájem, pochopme i ten boj o čistotu strany. Procesy padesátých let, v kterých sekera dopadla do vlastních řad. Stranická odměna věrnosti, nebo jen „postgraduální“ politické školení nejvyššího stupně. Stupně na popraviště, jež jsou namísto opony. Dík strany, protože strana je v první řadě systém, věčnou ruletou smrti, věčným zápasem v aréně — venku i uvnitř. Výtahem na výsluní i na šibenici. A dlouho trvajícím řetězem nepřetržitých nemocí. Wilhelm Pieck, Boleslav Bierut, Jiří Dimitrov i Klement Gottwald, všichni zemřeli na tuto nemoc. Ostré je ostří stranické kontroly a různé jsou převodní páky strany. Převodní páky... Odbory, vzpomínám na Lenina. A co „kladka šibenice?“, ptám se sám sebe. Avšak bijte buržuje, kupředu levá..., volá básník, tak proč si dělat starosti. Na zdraví!... Otče náš, jenž jsi na nebesích..., hořknou mi slova i vzpomínky. Diváci dojdají párky a zábavu přerušuje zvonek. První zvonění...

Zvoní a přivádějí prvního odsouzeného. Konečně se diváci dočkali. Pozorně sledují přicházející a pozorně sledují i čekajícího kata. Ten už má všechno připraveno. Jen na zem, vedle pódia, přidává ještě dva provazy. Reservní..., co kdyby. Jistota je jistota, myslí na kritiku diváků i strany. Staví se do pozoru a bedlivě sleduje projev, herecký výstup předsedy soudu. Předseda více obrácen k divákům, slavnostně mluví k odsouzenému:

„Odsouzený...“, s předstíraným zájmem poslouchají i diváci. Vědí, že strana má oči všude, neriskují, pozor, nabádá je vnitřní hlas. Pud sebezáchovy lidského zvířete, nabádající k přízni i k přežití.

„Pozor...“ Předseda soudu končí zvýšeným hlasem svou řeč. Otáčí se k pódiu slovy:

„Soudruhu popravčí, konej svou povinnost!“, neboť mezi straníky se říká i „Čest práci, soudruhu, kate!“.

„Čest..., člověk za člověka prý nemusí se stydět. Není středověk, je dvacáté století a mnohý divák děkuje straně i za doktorát humanitních věd. Nadšeným potleskem diváci odměňují výstup kata. Pokaždé, když odborným pohybem zatlačil své prsty do očí odsouzeneci a otočením hlavy mu lámal vaz. „Hurá...“, „Ať žije Sovětský svaz“. Hurá..., a potlesk. Diváci ještě tleskají, když kat přechází na druhé pódium. Po cestě si navléká nové rukavice. Zaznělo i druhé zvonění. Druhé zvonění a na druhé pódium je přiváděna druhá oběť. Přesně podle režie. Ta ohlásí i přestávku, až budou obě pódia „obsazena“. Deset minut čekání, zákon si žádá své. Po deseti minutách „smrt udušením“, vystoupí na scénu lékař.

Na přípravec smrti, dole v podzemí, slyší zvonění i potlesk Milada Horáková. Stojí mezi dvěma strážci a čeká. S rukama za zády spoutanýma stojí připravena. Zvonění a potlesk..., dobře ví co to znamená. Dvakrát se ozval zvonek..., dva její druzi již nežijí. Kdy přijde na řadu ona, neví. Předem je to zaznamenáno ve scénáři. A předem to ví i její strážci. Ti však mlčí. „Teď vy!...“, je všechno co řeknou a pobídnou ji vpřed.

„Třetí...!“ Kterému z nich právě tleskají diváci?, ptá se zamyšlena a vzpomínkou se loučí se svými druhy. Dr. Oldřichem Peclm, Závěšem Kalandrou a Janem Buchalem. Komu zněl potlesk — ten poslední pozdrav strany?

Tři — čtyři, ozval se konečně zvonění po čtvrté. Teď vy!, ozvali se i strážci. Jde čtvrtá, poslední. Tříkrát si podle režie poslechla potlesk a připravovala se k smrti.

Čekala statečně. A statečně jako voják, jde vstříc svému nepříteli, osudu a straně. Vystupuje na popraviště, nepláče. Jde s hlavou vztyčenou, s očima přimhouřenýma, naposled objímá své drahé. Loučíme se s ní za přátele, kterým i ve smrti zůstala věrna.

„Sbohem...“, šeptáme jí poslední pozdrav a loučíme se s ní za úcerušku, za manželku, i za národ, který tolik milovala.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích...“, tiše zní modlitba vězňů, bur-

žuje i kněze, a za pláč se nestydí generál, ani válečný letec z Anglie. Sbohem . . . , zakrýváme si oči.

Sbohem, doktorko Milado Horáková, sbohem i vy, tři druzi. Amen . . .

.. Měla jste pravdu. Zločin s násilím je pevný na zákon! Jsou nejvyšší mocí. Davy jásají a mnohá okna jsou začerněna krycí barvou. I diplomatická zastoupení mají. Komunismus je nejvyšší lidství, napsáno na mnohých plotech, smrt nepřátelům strany, má hlavní slovo justice a kat.

„Ať žije strana“, tleskají diváci.

*

Ráno, dvacátého sedmého června r. 1950 tragédie a hrůzné divadlo na dvoře skončilo. Diváci odcházejí, my zůstáváme na scéně, neboť nám je přisouzeno, být aktéry příští hry. Život jde dál . . .

Na chodbě roznášejí snídani. Na dvůr přichází „dvorní komando“, vězňové, jež uklízejí dvůr.

„Rychle, pospěšte si!“, pobízí je dozorce. Všiml si, že vězňové přerušili práci a staví se do pozoru.

„Smeknout!“, zavolal jeden z vězňů, všiml si, že jiní vězňové tlačí kolem káru. Na káře byly čtyři rakve.

„Smeknout!“, uslyšel i dozorce a měsícem zavření do korekce potrestal volajícího vězně. Provokace, nazval tu poslední poctu spoluvězňů, dr. Miladě Horákové a její druhům. Ne, šaty nedělají člověka, i zlato na rameni může být kočičí. Zlaté epolety na rameni dozorce. Chce se mi křičet do celého světa. Bolestí i vzpourou. Avšak mlčím. Kdo by mne poslouchal, diváci? Odešli. A my zde? Jsme také jedna rodina, mluvíme stejnou řečí. Sbohem, Otčenášem a zaťatými pěstmi.

Co řeknou zítra světu? — ptáme se navzájem a myslíme na zítřejší tisk. Jakou pravdou bude dovoleno vysvětlit ty vraždy? Stranickou? A co je to stranická pravda? Nelogické myšlení — logický čin? A nebo jen ta tisíckrát opakovaná lež, vracející se mi

stále do vzpomínek. Slyším ozvěnou i poslední slova dr. Horákové na popravišti:

„Podle nového pojetí zákona jsme velezrádci. Přesto víme a cítíme a jsme přesvědčeni, že kdybychom měli znovu příležitost a svobodu konání, nejednali bychom jinak. Jednali bychom stejně, jako jsme jednali po celý svůj život, když jsme sloužili vznešeným ideálům demokracie, sociálního pokroku a lidství. Věrně, i když v novém pojetí zákona je tato věrnost nazývána velezradou.“

*

Šla léta a ubývalo nadšení. Starší i mladší vzpomínali na národní polku. Už nechtěli tančit kozáčka, a přestali věřit tlampačům. Svatý Václav byl zase patronem všech a červenobílá národní ctí. Přišlo Pražské jaro. Psal se rok 1968. Petřínské stráně opět zavoněly opojnou vůní a byl opět lásky čas. Okna, začerněná krycí barvou se otvírala dokořán a už nikdy! — říkali jsme si o minulosti pravdu. Už nikdy — ozývalo se ze všech stran. Už nikdy nesmíme připustit, aby se vrátil ten čas, kdy na všechnu práci byli vězňové, a tak často tlačili na vězeňském dvoře káru.

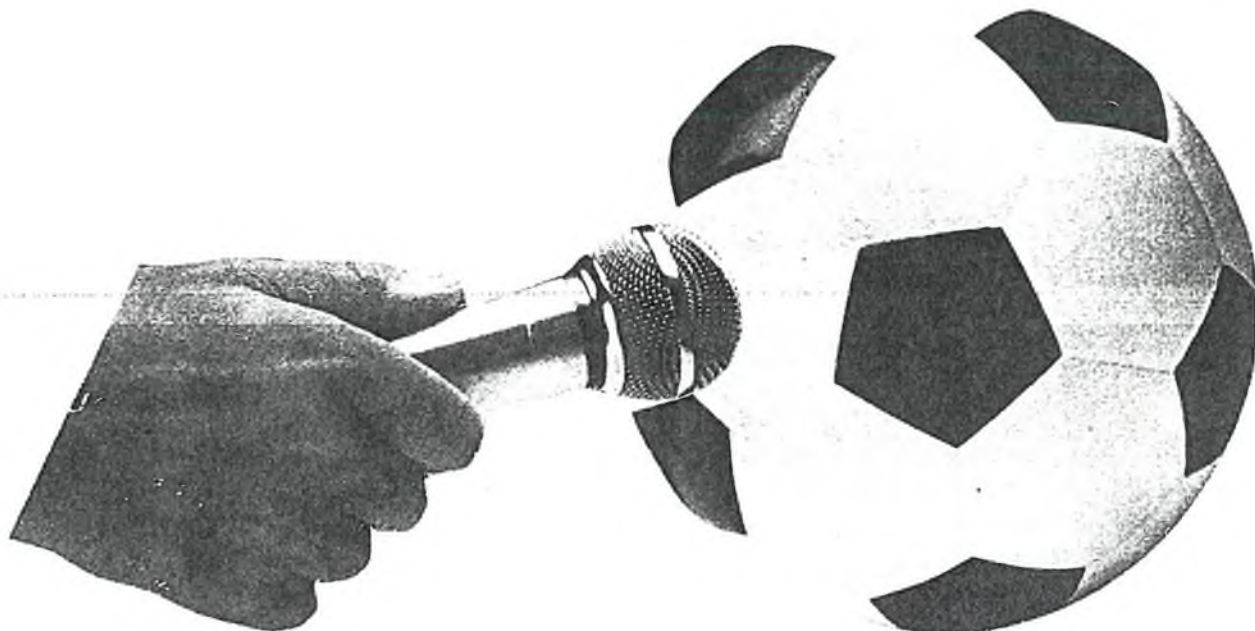
Plamenně znělo „Vaše eto dělo“, bratrský pozdrav bratrské strany. Co na tom, že nezněl česky, my rozuměli — a bláhově snili.

„Kupředu, levá . . . , snili, že i milice vyšla vstříc jaru. A radostí, jarem opojení, jsme odpouštěli.

„Čest práci . . . Nazdar!“ — zdravili jsme se navzájem ve společném šiku. Šli zas, vlna za vlnou, vstříc ke tribuně. Jsme s vámi — buďte s námi, „Naše eto dělo“, volali jsme na sebe v jednotě.

„Čest práci — Nazdar“. . . milice i v Pražském jaru, skryta v pozadí, opodál, se zformovala do bojových řad. A věrný přítel, přítel úhlavní se smál. I na jaře, volali mnozí nevěřte — i zlato na rameni může být kočičí, a ne všechna okna budou otevřena dokořán, přítelem nám zůstal Sovětský svaz. „Chraňme se přátel na věčné časy“, také zněl ne jeden hlas. Do doby až přítel promluvil a z bratrské lásky ukončil naše snění.

Pokračování

INTERVIEW RES PUBLIKY s panem BALÓNem

Rozhovor s největší superhvězdou, protagonistou všech fotbalových utkání kdekoli na světě nepořídil k našemu smutku zatím nikdo. Na takovou personalitu, kterou pan Ball /Angličan/, Pallone /Ital/, Lop-ta /Slovák/, Balle /Francouz/, Mjač /Rus/ a nespočet jiných, nesporně je, všichni zapomněli. Nikoho za celé dějiny kopané to nenapadlo. Slepci, duševní ovšem.

RES PUBLICA: Pane Balóne, můžete nám vysvětlit, co to ten fotbal vlastně je?

Pan Balón: Je to prosté: 22 dobře živených, lékaři úzkostlivě ošetřovaných, velkými financemi dopovaných mladých chlapů hraje proti jedinému Míči, to je proti mně. Na jeho straně je navíc rozhodčí se dvěma pomezními, desetitisíci lidmi na tribunách, milióny před TV obrazovkami proti... jednomu. Nebýt mne nebylo by gólů, premií, slávy.

RES PUBLICA: Stalo se někdy za dobu Vaší existence, co lidstvo do vás kope nebo si s vámi pohazuje jako s hadrem a jemuž sloužíte k potěše, rozptýlení i emocím...že by vás za to někdo někdy aspoň políbil?

Pan Balón: Nikdo nikdy.

RES PUBLICA: Býváte často zraněn?

Pan Balón: Kopou do mne všichni bez slitování a viděli jste, že by mne někdo ošetřoval? Když mne poškodí, tak hned odhodí a vymění jiným. Ale při každém kopnutí to cítím, dar od té tvrdé kopačky: kopanec. Kdyby aspoň hráli bosou nohou, jak se má správný fotbal hrát. To také by hráči svou bosou nohou polaskali matku Zem.

RES PUBLICA: Vidíme, že krvácíte....

Pan Balón: Já nemohu krváčet, já totiž nemám lidskou krev. Já mám duši, což lidé zase nemají. A tím jsem nad nimi povznesen. Když mne propíchnou, tak pravda zasyčím, ale ne vzteky, bolestí. Na to snad právo mám, či ne? A jsem-li potřísněn, pak jenom krví nějakého surovce.

RES PUBLICA: Lidskou krví? Ale vždyť to je v této době velmi nebezpečné, můžete se stát přenašečem jedné krve do krve osoby druhé a tím

Pan Balón: ... a tím přenášet třeba i tu zhoubnou nákazu, jíž se říká....

RES PUBLICA: Brr...raději ani nepomyslet. A chtěl byste ještě něco dodat?

Pan Balón: Z těch obrovských miliónů se jeden člověk přece jen našel, co nezapomněl: argentinská superhvězda, dnes už 66letý stařík don Alfredo Di Stéfano. Postavil mi před svůj dům pomníček s nápisem: "Děkuji ti, staroušku". To jako mně, míči. /Pan Balón zaslzel. Rozhovor tím skončil/